

EFTER

(...)

Noget løftede ham op. Det er det sidste, Amadou husker. Noget, der kom nedefra og slyngede ham op i luften. Noget løftede ham op og slap ham igen. Hans hoved stødte mod noget, og måske var det muren.

Da han kommer til sig selv, er der ingen mur. Det ser ud, som om den for at være hjælpsom har forvandlet sig til trappetrin.

Han stabler sig på benene. Men før han når så meget som at se sig omkring, brækker han sig. To krampagtige gange. Uden mad i maven er det bare gul og bitter væske, der kommer. Så pisser han. Pisser på bræksøen. Ikke fordi han vil, men det er der, pisset rammer. To gule søer blander sig med hinanden, og i hans mund smager det besk.

Vand. Det må han have. Vand.

Morgenlyset tæsker ned over hans dunkende hoved og blænder ham, da han vakler ind over resterne af muren. Han undgår lige præcis at falde ned i en flere meter lang sprække. Knæene er vakkelvorne, men benet har det bedre. Han kan stå på det og gå nogenlunde og må ikke krybe som i nat.

Han sætter den ene fod foran den anden. Det virker, som om det er sikkert nok. Ingenting får hans fødder til at glide, ingen ny afgrund åbner sig. Muren er væk, men der er rester af bygninger. Mens han prøver at orientere sig, skulper maven over igen. Det må være de sidste beske dråber, der fylder hans mund.

Vand.

Han er nået frem til noget, der må have været en swimmingpool. En sprække har delt bassinet i to, og de blå sjatter på bunden hjælper ham ikke.

Den fjerneste bygning har engang haft et tag. Facaden hænger dårligt nok sammen. Men længst nede, næsten under jordoverfladen, er der en dør.

En kælderdør.

I en kælder må der være vand. En vandhane. Han kan allerede høre det plaske. Et lager af plasticflasker er noget, man finder i kældre. Hvis ikke den her kælder er styrtet sammen på det her tidspunkt, holder den nok lidt endnu.

Tanken om vand suger ham hen over murbrokker og skærver af potter og planterødder og kaktusrester. Forbi resterne af en bardisk og noget, der må have

været terrassemøbler. Glassplinter knaser under hans fødder, og til højre for kælder døren sidder de skarpe rester af en rude stadig fast i vinduesrammen. Et stort vindue har det været. Noget gardinagtigt hænger der stadig og ser ud som noget, man har glemt i skyndingen.

Bag et virvar af væltede møbler og et kæmpe fjernsyn med sprukken skærm, skimter han en menneskekrop. Tanken om at møde et lig på det her tidspunkt får det til at krampe i hans mavemuskler.

Døren virker massiv, men han er ikke kommet så langt bare for at blive stoppet af en forbandet kælder dør. Han giver den for sikkerheds skyld et puf, og den glider op på knagende hængsler. Hvis døren nogensinde har været låst, er den det ikke længere. Puffet var ikke engang hårdt, hvor heldig kan man være?

Nu vender det. Nu bliver alting let.

Lyden af hans latter forsvinder ned langs en hvid korridor. Ingen lyde når ham. Jo, én. Et eller andet sted over ham er der en lyd. En stemme, og måske råber den på hjælp, men hvad kan han gøre ved det? Ens egne hjælper man. De andre må sejle deres egen sø. Frem for alt har han sig selv at tænke på. Sig selv og de tre i stalden, der venter på deres kaptajn.

Korridoren har hvælvet loft og hvide døre på begge sider. Toilet, står der på en af dem. Vandhanen over håndvasken giver bare et host fra sig. Vandet i toilet kummen må vente, til han faktisk er ved at dø af tørst.

Den næste dør står åben. Der står maskiner derinde, sådan nogle som folk på film sidder på og pumper og sveder og stønner. På film har de vandflasker og skulper vand i sig hele tiden. I den flaske, han finder på gulvet, er der ikke en dråbe.

Nogen står og slår på hans hoved med en tung kølle. Dunk, dunk, som lyden af en meget stor tromme. Mellem hans ører er der bare plads til lyden af trommen og én eneste tanke.

Vand.

(...)

Selv på afstand kan han se, at hun ikke er død. Hendes brystkasse bevæger sig, og hun er bleg, men ikke unormalt. Er hun bevidstløs, eller sover hun bare? Hendes øjne er lukkede. De er grønne, det tror han i hvert fald, grønne øjne og

bleg hud. Blondt hår. Pigerne derhjemme kunne også være blonde, men håret på hende her er gyldent, og hun har nok været yndig engang. Han har tænkt, at hun så ældre ud, end hun nok er. At der var noget forhenværende over hende. Som om hun ikke ventede sig mere af tilværelsen end et sofahjørne og et ugeblad til at fordrive tiden med.

Bortset fra issen ville han gerne vide, om det er sådan, han selv ser ud. Som om han er færdig med fyrrer og bare glor på actionfilm for at få tiden til at gå.

Han overvejer, om han skal sige noget. Tage rollen som brandmand op fra skuffen og spørge sig for, professionelt. Hvordan står det til, Madame, har De ondt nogen steder? Eller måske skal han bare være ham, der tilfældigvis er blevet ramt af den samme katastrofe.

Hvad er der sket, og hvad skal vi gøre ved det?

En eksplosion. Det er muligt. Et terrorangreb, et bombebælte, og dem, der står nærmest, ryger i luften. Eller hvorfor ikke et gasudslip? Nogen tænder en smøg og pang. De der ting kan han på fingrene. Men faktisk er det ikke helt usandsynligt, at øen er blevet ramt af et jordskælv. Ganske vist er det længe siden sidst, det har han læst på nettet, og det var ikke noget, han tog højde for, da han bestilte rejsen. Desuden er en fransk brandmand ikke uddannet til at håndtere jordskælv. Et jordskælv i Paris, det giver bare ikke mening.

Han kommer op på knæ. Ryggen er faktisk temmelig øm, og han gnider den der, hvor han kan nå.

Noget, der lyder som en stemme, når ham fra et fjernt sted oven over ham.

Hjælp, råber den. Eller sådan lyder det. Hjælp. Han ved, hvad det hedder på engelsk. Måske hedder det sådan på flere sprog. Det her lyder i hvert fald, som om nogen råber om hjælp. Om det er en mand eller en kvinde, kan han ikke afgøre. Det er også lige meget, han ved alligevel ikke, hvad han kan gøre for at hjælpe.

Måske er han simpelthen færdig med at hjælpe nogen. I flyveren sagde de, at man skulle sørge for, at ens egen iltmaske fungerede, før man hjalp andre. Hvis han vidste, hvordan han kunne hjælpe sig selv, ville han gøre det. Nu knæler han her og kan ikke engang bestemme sig for sit næste skridt.

Kvinden på gulvet har åbnet øjnene. Om lidt siger en af dem noget, og måske bliver det ham.

Hvis hun har brug for at høre nogen sige, at det ordner sig, kunne det være ham og hvorfor ikke?

Er De o.k., Madame? Det kunne han sige. Det skal nok gå alltsammen, kunne han sige. På den anden side lyder det idiotisk i den her situation, hvor glasvæggen er blevet til skår og fjernsynet er revnet i to dele, og hun ligger på gulvet, og han lige er kommet på benene og står og vakler let.

Nu siger hun noget og sparer ham for videre overvejelser.

- Hvordan går det, Monsieur? Er De kommet til skade?

Det er ham, der skal sige det der. Nu har hun overtaget rollen, og han står der som et fjols. Det er lige før, han bliver vred på hende, og så alligevel ikke.

Det klemmer om hans strube, det banker bag hans øjne, han har svært ved at trække vejret gennem næsen, der pludselig er tilstoppet, som om han var forkølet.

Han græder.

(...)

Der var to. Nu ved Amadou det og kan overveje, hvordan han tackler dem. Ham, der sagde noget, talte fransk, så ham kan i hvert fald kommunikere med. En anden slags fransk end det, de talte derhjemme. Som han får sværere og sværere ved at tænke på som hjemme.

Nonnerne i skolen fortalte historier. Hans mor sagde, han skulle gå derhen, og han ville også selv. De fik noget at spise, og der blev fortalt historier. En af dem var om nogen, der flygtede. Deres byer brændte op, og de måtte ikke vende sig om. Hende, der gjorde det, blev til salt, og så var det slut med den flugt.

Nonnen vidste ikke, hvad hun snakkede om. Han ved det. Det er dumt at vende sig om. Hvis han ikke vidste det før, ved han det nu.

Dem, der var inde i korridoren, er gået, men hvad hvis de kommer igen? Hvad hvis de er fra politiet? Politiet er altid på pletten, når noget er røget i luften, og folk styrter af sted for at se, om de kan finde en butik at plyndre. Selv har han fyldt lommerne med dåser, men desværre var der kun plads til nogle af de mindste. Hvis bare han havde haft noget at bære i, eller en trillebør, og så af sted. Nu ved han ikke, om han overhovedet tør gå ud gennem døren.

Han bliver mere og mere sikker på, at det er politiet. De leder efter ham. Ruinerne skider de på. Det er ham, de er på jagt efter. Første gang smuttede han fra dem, og det er de sure over.

Når de finder ham herinde, kan selv en dum politibetjent lægge to og to sammen. Tyveknægte får håndjern på og tæsk, hvis de gør modstand. Nogen gange også, hvis de ikke gør.

Trods kælderkulden løber sveden ned langs hans sider. Han kan lugte sig selv. Det plejer ikke at genere ham, men nu minder det ham om noget. Han vil ikke tænke på det. Men han gør det. Oppe på taget, hvor han lå den nat, plaskede sveden også.

Han hørte det hele. Hendes nej, og slip mig. Hendes små skrig. Soldaterne, der grinede.

Gennem den smalle sprække mellem to tagsten ser han dem. De holder hende fast, og en af dem presser pikken ind i hendes mund, så hun er ved at kvæles. De blå hjelme på væggen ser han også.

De får penge for at passe på os, og så gør de sådan.

Han har hørt folk snakke. Han har set piger, der pludselig havde slik eller penge til at købe noget for. Et par nye sko. Eller bare nogle håndørere til mad.

Hans søster.

(...)

Hjælpearbejderne forstod først ikke, hvad Yvan sagde. Men en af dem kunne lidt fransk, og da han samlede de brokker sammen, han havde lært, når en vildfaren engelsk turist dukkede op på hotellet derhjemme, fungerede det.

Brandmand. Det forstod de. Han mimede en brandslange, og de nikkede. De gloede lidt på hans hoved og kom vel frem til, at udseendet ikke var det vigtigste, det vigtigste var, at han ikke var for fin til hverken det ene eller det andet. Ligposen har han håndteret før, og redningsmandskabet lånte ham en beskyttelsesdragt, så han kunne holde varmen trods blæsten.

Så står han der. Nogle af ofrene er mere ramponerede end andre, men ikke så meget, at det giver ham kvalme, og ingen af dem, han lægger i poserne, får hans lugtesans til at reagere. Loïc ville have kaldt dem "friske døde", og han sender Loïc en tanke. Ganske vist har han mistet kontakten med ham og de

andre fra sit hold, men hvis han skulle bestemme sig for at give jobbet en ny chance, ville de nok tage imod ham. De kunne have været i hans situation. Nu kunne ingen af dem finde på at begive sig ind i et udbændt hus uden hjelm. Men dengang.

Han arbejder støt og roligt. Det var han kendt for, både på hotellet og som brandmand. Ikke så megen snak. Snak gør ingen mæt, sagde hans mormor.

Heldigvis er der ingen småbørn imellem. Den yngste er på hans egen alder, en kvinde med langt, mørkebrunt hår. Noget, måske en metalstiver, har klemt halsen sammen på hende, og det har blødt så meget, at håret drypper, da han løfter hende op, så forsigtigt, han kan. At hun ikke mærker noget, spiller ingen rolle. Nænsomhed er vigtig, også når det drejer sig om de døde. Hvorfor skal man smide rundt med dem? Hende her har været nogens datter, måske nogens kone. Eller mor. Hvis en af dem, der har elsket hende, så ham behandle hende dårligt, ville han skamme sig som en hund. Det må tage den tid, det tager, han er ikke på akkord, og ingen betaling venter forude, det var ikke derfor, han tilbød det. Hvorfor han gjorde det, ved han dårligt nok. For at vise, at han stadig duer til noget? Det kan godt være.

Et eller andet sted er der også noget andet. Noget sværere. Et tomrum. Det tænker han. Ikke ordet. Følelsen, eller hvad han skal kalde det.

Det sidste døgn har været modsætningen til tomt. Da hans tarme skreg af sult, var der noget at spise. Da han var tørstig, fandt han vand. Da han blev bange og ville bruge knytnæverne, var der en stemme, der stoppede ham.

Vi er sultne allesammen, sagde den.

Hvad der end sker i resten af hans liv, vil den stemme være der. Stemmen. Hende.